

CHANEL
CLEETON

LONDÝN,
MŮJ ŽIVOT

CHANEL CLEETON

LONDÝN, MŮJ ŽIVOT

CHANEL CLEETON

LONDÝN, MŮJ ŽIVOT

PŘEKLAD

IVA HARRISOVÁ

Název *anglického originálu*: London Falling

Český název: Londýn, můj život

Autorka: Chanel Cleeton

První vydání: Harlequin Books, 2014

Grafika obálky: Madgrafik

Ilustrace na obálce: © Shutterstock

Výtvarné zpracování originální obálky: Sean Kapitain

Foto autorky: © Chris Malpass

Všechna práva vyhrazena.

Překlad: Iva Harrisová

Odpovědná redaktorka: Ivana Čejková

Jazyková redaktorka: Dana Wotřelová

Korektorka: Filomena Filipová

© 2014 by Chanel Cleeton

© 2024 by Chanel Cleeton, revised text edition

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2024

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books, S.A.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.

ul. Domaniewska 34a, 02-672 Warszawa

ISBN: 978-83-8342-245-9 (EPUB)

ISBN: 978-83-8342-246-6 (MOBI)

ISBN: 978-83-8342-247-3 (PDF)

1

Maggie

Nevyhlížela jsem Samira. Alespoň jsem si namlouvala, že to nedělám.

Neměla bych ho vyhlížet.

„Většinu léta jsme strávili v St. Tropez. Měla bys vidět ty kluky. Byl tam jeden...“ Fleur se napila sodovky, hnědé oči rozzářené nadšením. Zakmitala významně obočím. „Byl fakt úžasnej. Úplně k sežrání.“

Nepřítomně jsem se na ni usmála, pohled upřený na dveře za jejími zády. Zítra začíná vyučování. *Kde krucinál vězí?*

„Jak bylo ve Státech?“

Odtrhla jsem pohled od dveří do jídelny, jako dítě, které nachytají s plechovkou sladkostí v ruce. Což poměrně odpovídalo, když se nad tím člověk zamyslel.

„Bylo to docela v pohodě.“ *Nudné. Frustrující. K nepřežití.*

Pootočila jsem hlavu. Vchod jsem teď viděla jenom koutkem oka. *Dělej.* Vešli další tři studenti, rozesmátí a zabraní do hovoru o letních prázdninách. Pokleslo mi srdce. Jeden chlapec byl vysoký a pokožku měl o odstín světlejší než karamelově hnědou, kterou jsem si zamilovala. *Nebo něco na ten způsob.*

„Posloucháš mě vůbec?“ zeptala se Fleur netrpělivě, v hlase náznak stoupajícího podráždění, a šťouchla mi do talíře. „Vypadáš, jako bys byla duchem někde úplně jinde.“

„Slyšela jsem tě,“ zalhala jsem nestydatě, otočila se k otevřeným dveřím a podívala se na hodiny na stěně. Jídlna bude za patnáct minut zavírat. Jestli chce stihnout naši první rodinnou večeři ve škole, musí si pospíšet.

Mělo by mi to být jedno. Měla bych vědět, co je správné a co ne. Neměla bych tady fňukat a čekat se staženým žaludkem a pocuchanými nervy. Zvládla jsem už čtyři měsíce, během nichž jsem od něj dostala pouhé dvě jednořádkové esemesky. Copak záleží na dalším dni?

Záleží.

Přestala jsem pozorovat otevřené dveře, protože jsem měla pocit, že se mi ta zející díra vysmívá. „Přijde ještě někdo další?“ zeptala jsem se Fleur se zdánlivou bezstarostností. Nemohla jsem vyslovit jeho jméno, ale zoufale jsem ho chtěla slyšet. Představoval tajemství, které jsme oba chtěli uchovat a potřebovali prozradit.

Celé léto jsem o něm doma v Jižní Karolíně povídala přátelům, až i moje nejlepší kamarádka Jo měla mého stýskání plné zuby. Což bohužel hodně nasvědčuje, když se vezme v úvahu, jak dokáže Jo vyšilovat kvůli klukům.

„Netuším, kde vězí Mya. Skoro celé léto byla nezvěstná. Myslím, že ji dost zasáhl rozvod rodičů. Michael říkal něco o tom, že s ní a dalšími kamarády půjde dneska na večeři.“

Mya prožívala prázdniny střídavě doma v Nigérii a v rodinném bytě v Londýně, kde její otec pracoval na nigerském velvyslanectví. Loni zjistila, že otec její matku podvádí, a v létě údajně požádal o rozvod. Mya trávila většinu času

s matkou a s otcem nemluvila. Zdálo se, že to zvládá za daných okolností poměrně dobře. Ale přesto – nejdůležitější pro ni byla v tu chvíli rodina.

Čekala jsem, že Fleur bude pokračovat a vysloví jméno, které se mi celé léto honilo hlavou. Ale Fleur si dávala svým obvyklým francouzským způsobem načas a vypadalo to, že mě chce přinutit, abych udělala první krok.

„A Samir?“ Pohled jsem nechávala upřený do talíře, vštěpovala jsem si do paměti pavučinový vzor porcelánu a doufala, že Fleur nezachytila zadržnutí v mém hlase.

Fleur pokrčila rameny, s francouzskou nonšalantností, která mi Samira bolestivě připomněla. Zalila mě vlna nostalgie. Vždyť jsem ho neviděla celé čtyři měsíce!

„Nemám tušení. Však víš, jaký Samir je, nedá se přesně odhadnout, co udělá.“

Svatá pravda. Právě neschopnost odhadnout, jak se Samir příště zachová, byl důvod, proč jsem se ocitla v téhle šlamastyce. Ne že bych litovala naší společně strávené noci. Jenom bych byla nesmírně ráda, kdyby mi následující ráno poskytl víc vodítek než jenom textovku, po níž následovala záhadná zpráva v červenci. Dokonce ještě horší.

Neměla jsem ani možnost spojit se s ním přes internet. Proč právě já se musela zaplést s klukem, který je alergický na sociální sítě. Není to náhodou libanonská záležitost? Ne, spíš to bude typická vlastnost Samira. Nesnížil by se k něčemu, co dělají všichni ostatní. Leze mi tím pěkně na nervy. A je dost blbý, že se mi to svým způsobem líbí.

Zastrčila jsem si uvolněný pramen za ucho a ani jsem se nepokusila potlačit pud uhladit si ostatní neposlušné vlasy. Můj účes byla jenom špička ledovce. Nohy mi zdobily

zbrusu nové černé sandály s podpatky, které by se hodily spíš do nočního klubu než do školní jídelny. Díky neúnavnému cvičení v posilovně se mi podařilo nacpat svých zakulacených sto šedesát tři centimetrů do značkových džín tak drahých, že jsem se bála jíst, abych se nepokecala. Vzhled završoval nový černý top na ramínka, vzhled, o němž jsem si před hodinou myslela, že vysílá signál „vypadám dobře, aniž bych se o to pokoušela“, ale teď jsem měla pocit, že spíš hlásá „tady sedí naprostý zoufalec“.

Ztráta panenství mě připravila o rozum.

„Maggie!“

S trhnutím jsem zvedla hlavu. Fleur mě probodávala pohledem, ve tváři našťvaný výraz.

„Promiň,“ zamumlala jsem. Do tváří se mi vehnala krev.

„Co se to s tebou děje?“ zeptala se Fleur napůl starostlivě a napůl otráveně. Klasická Fleur.

Po milionté jsem jí to chtěla říct. *Na konci loňského semestru mě poslední večer v Londýně připravil tvůj bratranec o panenství a nedokážu na to přestat myslet. Nebo na něj. Chtěla jsem se Fleur svěřit. Kdybych to však udělala, nepřiznala bych se jenom, že jsem měla vztah na jednu noc. Přiznala bych se ještě k něčemu mnohem horšímu. Ano, měl přítelkyni, když k tomu tenkrát došlo. Ne, nevím, jestli jsou stále spolu. Ne, nevím, jestli mě má rád. Nebo jestli toho lituje. Nebo jestli na to tu noc vůbec myslel. Ne, za celých těch sto dvacet čtyři dny jsme spolu až na dvě esemesky nemluvili, ale kdo by to počítal?*

„Promiň, asi na mě dolehla pásmová nemoc.“ Alespoň tohle trochu souhlasilo. Můj let z Charlotte do Londýna

byl mimořádně brutální. Podívala jsem se znovu na hodiny. Zbývá pět minut.

K posrání neuvěřitelné.

Trčím tady už čtyři hodiny. Není možné, abych ho propásla. Copak se mi vyhýbá?

Povzdechla jsem si a odsunula židli. Víím, kdy mám přiznat porážku. „Půjdu si lehnout.“

„Můžu jít s tebou?“

Ztuhla jsem a zamrazilo mě po celém těle. Okamžitě jsem ten hlas a škádlivý tón poznala. Pronásledoval mě celé čtyři měsíce.

„Samire!“ Fleur vyskočila od stolu a vrhla se na bratrance.

Otočila jsem se a připadala si jako ve zpomaleném filmu. Zaútočily na mě úlomky představ a vzpomínek. Před očima mi vyvstaly obrazy z oné noci – Samir se na mě tiskne, hněte mi rukama křivky, vychutnává si ústy mé rty – smíšené se skutečností a Samirem osobně. Přejela jsem mu očima po těle a vpila se do něj.

Nechal si ostříhat vlasy. Černé kudrny, do nichž jsem tehdy bořila prsty, byly kratší. Pokožka, kterou jsem líbala a ochutnávala jazykem, opálenější. Ať už dělal v létě cokoliv, pobýval hodně na sluníčku. Ještě před okamžikem bych to nepovažovala za možné, ale byl ještě krásnější, než jsem si pamatovala. Jeho ramena vypadala širší a tělo pevnější a svalnatější. Vzpomínka na jeho nahotu, na jeho vypracovaný hrudník, na jeho břišní svaly...

Začervenala jsem se.

To ho budu pokaždé, když se na něj podívám, vidět nahého?

Bylo to zároveň skvělé kouzlo i nádherná muka. Sedět tam jenom tak – třicet centimetrů od něj – mi stačilo

k tomu, aby se ve mně probudilo pokušení. Nejradši bych se po něm natáhla, pohládila ho prsty po kůži a stočila se do tepla jeho náruče.

A pak se opět ozval onen hlas – sexy, hluboký a zastřený. Jeho ozvěna mi proběhla tělem a zanechala mě celou rozechvělou. Dokázala bych se v tom hlase utopit.

„Nazdar, Maggie.“

Samir

Bylo to jako rána pěstí do hrudníku. Do prdele.

Seděla jen několik centimetrů ode mě a nedokázal jsem nic jiného než na ni zírat jako člověk ztracený v poušti na fatu morgánu. Cítil jsem její parfém – vzpomínka na tu jemnou vůni mě doháněla celé měsíce k šílenství. Přesně jsem si pamatoval, jak vonělo její nahé tělo. Pamatoval jsem si, jak jsem zlíbal každíčkový kousek její nádherné pokožky, jak jsem ji okusoval a kreslil po ní obrazce jazykem.

Prudkost vzrušení mě zasáhla jako další rána pěstí.

„Samire? Posloucháš mě?“

Odrhl jsem oči od Maggie, ještě jednou jsem se na ni naposledy podíval a otočil jsem se k sestřenici. Vykouzlil jsem úsměv a snažil se dostat tělo pod kontrolu. Věděl jsem, že bude zvláštní vidět Maggie poté... poté, co jsem ji viděl *celou*. Ale tohle?

Nějak mi uniklo varování, že když ji uvidím pod ostrým světlem lamp v jídelně za přítomnosti ostatních studentů, probudí se ve mně touha vzít ji k sobě na pokoj a svléknout ji do naha. Zatraceně, v tuhle chvíli by stačil i stůl v jídelně.

Chtěl jsem se vnořit do jejího těla.

„Samire.“

„Malý moment, Fleur.“

Potřeboval jsem chvíli pro sebe. Okamžik klidu, abych se na ni mohl zase podívat. Abych se vzpamatoval a přestal se chovat jako blázen.

„Jsem unavený, Fleur. Právě jsem přiletěl z Bejrútu. Omlouvám se, jestli reaguju trochu zpomaleně.“

Fleur obrátila oči v sloup. „Zdá se, že je tady dneska víc lidí trpících pásmovou nemocí.“

Střelil jsem pohledem po Maggie. Měla odvrácenou hlavu a fixovala očima talíř před sebou, obličej částečně zakrytý záplavou hnědých vlasů. Moc dobře jsem si pamatoval, jak jsem je měl obtočené kolem zápěstí, táhl jí dozadu hlavu a zmocňoval jsem se jejích rtů –

„Samire. Hodláš se posadit, nebo tady budeš stát a zírat?“

„Uklidni se,“ zamumlal jsem přes stisknuté zuby a sedl si na židli vedle Fleur, abych měl dokonalý, nerušený pohled na Maggie. Jenom kdyby se na mě podívala.

„Jak bylo v Libanonu?“

„Dobře.“ Potřeboval jsem, aby Fleur rychle změnila téma. Libanon byla poslední věc, o které se mi v tu chvíli chtělo povídat.

„Jak se má tvoje přítelkyně?“

Slovo „přítelkyně“ splynulo Fleur lehce ze rtů a ve mně vyvolalo záchvěv hrůzy.

Hlavu mi naplnily nadávky – v angličtině, ve francouzštině i v arabštině. Tohle byla výhoda mého francouzsko-libanonského původu – přestože jsem si občas připadal polapečný mezi dvěma kulturami, mezi dvěma světy, dostávalo se

mi díky tomu luxusu vybírat si ze širokého spektra vulgárních výrazů. Rozhodl jsem se pro *merde*.

Nedokázal jsem se na ni podívat. Představoval jsem si, že naše shledání proběhne jinak. Potřeboval jsem si s ní promluvit, podat v soukromí vysvětlení, aniž by nás poslouchala Fleur a zbytek téhle proklaté školy.

Fleur však pronesla slovo, kterého jsem se děsil, slovo, které měla Maggie slyšet ode mě, ne od někoho jiného. Zatraceně, podívejme se pravdě do očí, radši bych snědl sklo, než jí pověděl to, co právě Fleur vyklouzlo nenuceně ze rtů.

Nechtěl jsem se podívat na Maggie. *Nemohl* jsem se na ni podívat. Dlužil jsem jí vysvětlení – omluvu – daleko obsažnější, než jaké jsem byl schopen. Místo toho jsem strnul a nenapadlo mě nic, čím bych tenhle moment zachránil.

Maggie odtrhla hlavu od talíře a ve tváři se jí mihl hněv, který se do mě zakousl s ostroší nože. Ještě víc mě však zasáhla bolest v jejích nádherných hnědých očích. Zmocnila se mě hanba. Ne poprvé se ve mně probudilo přání vrátit čas a změnit všechno, co se během léta odehrálo. Přál jsem si, aby bylo všechno jinak. Přál jsem si, abych byl jiný *já*. Nikdy jsem ničeho nelitoval, až doteď. Dokud jsem nepotkal Maggie.

Ta holka mě srazila na kolena.

2

Maggie

Přítelkyně.

To slovo se mi zabodlo do hrudi a vyrazilo mi dech.

Seděla jsem tam, třeštila oči a sledovala hru před sebou. Byl to jeden z momentů, kdy se mi zastavil svět.

Čekala jsem. Čekala jsem, až se zasměje a řekne, že se s přítelkyní rozešel. Čekala jsem, až se na mě podívá. Čekala jsem na cokoli – na znamení –, že jsem se nechovala celé léto jako idiot a netoužila po klukovi, který mě nechce. Čekala jsem na slova, která nezazněla. Nalomilo mi to srdce, přestože jsem si přísahala, že právě srdce do toho nebudu zatahovat.

Byla jsem takový pitomec.

Věděla jsem, že hrozí, že k tomuhle dojde. Věděla jsme to už tehdy, když jsem s ním šla do postele. Měl tenkrát přítelkyni, nedostalo se mi žádných slibů a neměla jsem záruky. Neměla jsem nic jiného než způsob, jakým se na mě díval a jakým se mě dotýkal. Nedal mi slova, jen oheň a vášně, které všechno změnily.

Potvrzení mnou přesto otřásl.

Vyrazila jsem z jídelny jako šílená a zamumlala jenom nějakou směšnou výmluvu, která přiměla Fleur k tomu, aby

se na mě překvapeně podívala, a Samira, aby upřel pohled do země. Zasloužil si dívat se do země. Do hněvu si mi vloudilo přidušené povzdechnutí. *Měsíce*. Vyspali jsme se spolu před několika měsíci a Samir se nezmohl na zavolání, na e-mail ani na podělanou zprávu v lahvi. Jenom na neslanou nemastnou esemesku v červenci uprostřed noci. Měsíce jsem vláčela své líné tělo do posilovny, jedla odtučněný jogurt a smažila se při každé volné chvíli v soláriu.

Když jsem si přečetla první esemesku, kterou mi poslal po naší společné noci – *Včerejšek byl úžasný. Měli bychom to zopakovat. Často. Uvidíme se příští rok* – skutečně jsem jí věřila. Naše společná noc byla úžasná. Tak úžasná, že mi ještě po čtyřech měsících ožívala v myšlenkách a ve snech.

A on má pořád přítelkyni.

Jak mi to mohl udělat? Objímá ji ve spánku stejně, jako objímal mě? Tiskne si ji k sobě? Líbá ji na rty stejně, jako líbal mě?

Jak může dělat s někým jiným to samé, co dělal se mnou, zatímco já se na jiného kluka nedokážu ani podívat?

Rozrazila jsem dveře do našeho pokoje, plná stále sílícího hněvu a bolesti, a zůstala jsem stát jako přikovaná, protože jsem zjistila, že se na mě ustaraně dívá Mya.

„Vypadáš rozrušeně.“

„Už mi bylo líp.“

Tenhle semestr jsme bydlely na pokoji ve třech – já, Mya a Fleur. Měla jsem výčitky svědomí, že jsme nepřibraly naši starou spolubydlící Nooru, ale ta si našla byt mimo areál školy a zdálo se, že jí to řešení vyhovuje. Ve chvílích jako tahle jsem si přála, abych bydlela sama.

„Chceš si o tom popovídat?“

„Ani ne.“

Mya by si ze všech lidí nejméně myslela, že jsem blázen, protože jsem se zapletla se Samirem. Od začátku mi tvrdila, že Samir má všude po sobě napsáno „špatný nápad“. Měla pravdu –, ale také neměla. Nezažila, jak byl úžasný, když jsme o podzimních prázdninách ztratily Fleur v Benátkách. Ani jak byl laskavý, když jsem zjistila, že si můj táta bude brát úplně neznámou ženskou. Nevěděla, jak se Samir dokáže podívat a vyvolat v holce pocit, že je nejkrásnější na světě. Ani že umí líbat, jako by se topil a vy jste byla jeho záchranné lano. Nevěděla, že vás dokáže rozchechtat tak, až člověka píchá v boku, a vykouzlit vám v obličejí úsměv, z něhož bolí tváře.

Klidně bych naši společnou noc odepsala jako velkou chybu, kdyby byl Samir takový hráč, jak se o něm povídá. Neudivovalo mě, že se to o něm říká. Viděla jsem, jak mu v klubech padají holky k nohám. Nebyla jsem hloupá. Ten kluk měl tah na branku – v posteli i všude jinde. Jeho pověst byla zasloužená. Přesto však měl v sobě *víc*.

Právě ono *víc* mi nedávalo spát, oživovalo naše rozhovory a vyhřívalo se ve vzpomínkách na naše polibky. Ono *víc* mě uvrhlo do beznadějně situace.

Polkla jsem knedlík velikosti golfového míčku, který se mi zadrhl v krku. Na jednu stranu jsem si přála být sama, ale na druhou jsem se toho bála. Kdybych tady seděla a přehrávala si v hlavě znovu a znovu onu noc se Samirem, patrně bych zešílela. Všude se to hemžilo duchy. Na chodbách, na schodištích, v jídelně i ve společenské místnosti. Ať už jsem se snažila sebevíc, nedařilo se mi setrást vzpomínky na minulý rok.

Na začátku byl Samir jenom kluk, kterého jsem potkala první den v International School – kluk, který mě náhodou spatřil k mému zahanbení nahou. Netušila jsem tenkrát, že se z něj stane můj přítel, ani že to bude právě on, kdo mě poprvé políbí. A rozhodně jsem netušila, že se z něj vyklubuje někdo, bez koho nedokážu žít.

Téměř celý rok byl nezadaný, tak mě šokovalo, když se jen tak mezi řečí zmínil o tom, že někoho má. Povídalo se, že se jedná o domluvený vztah, který mu zařídili podle svých představ rodiče, ale přesto mě to bolelo a netušila jsem, jak se přes to přenést. Potřebovala jsem přijít na jiné myšlenky. „Nechceš si někam vyrazit?“

„Dneska večer? Když nám zítra začíná vyučování? V neděli?“ Mya se na mě dívala, jako bych spadla z Měsíce.

Pokřčila jsem rameny. V hlavě se mi začínal rodit nápad. Alkohol a tanec jsou jediné dvě věci, které tuhle katastrofu rozjasní.

„Je to jenom první den. Budeme hlavně procházet učební plán. Vsadím se, že přednášky nebudou trvat dýl než půl hodiny.“ Nemluvě o tom, že polovina studentů normálně celý první týden vypouštěla. „Jen tak mimochodem, jsme přece v Londýně a v neděli je otevřená spousta klubů a barů. Trochu se pobavíme.“

„No tak fajn, ale co se stalo s tou starou Maggie?“

Bezstarostně jsem se na Myu zazubila. „Třeba se zrodila nová a vylepšená Maggie.“

Už příliš dlouho jsem se trápila kvůli klukovi, který si to patrně nezaslouží. Pokud mě chce Samir pustit k vodě a tvářit se, že mezi námi k ničemu nedošlo, ať si poslouží. Rozhodně na něj nebudu čekat! Minulý rok jsem zabila až

moc času posedlostí Hughem, sedmadvacetiletým britským majitelem baru, s nímž jsem nezávazně chodila. Nemluvě o tom, kolik času během prvního školního roku jsem se v myšlenkách zabývala Samirem.

Tenhle rok bude jiný. Musí být!

„Jsi si jistá, že je všechno v pohodě?“

Starostlivý tón v Myině hlasu svědčil o tom, jaká je skvělá kamarádka. Byla první, s kým jsem se v prváku spřátelila, a s velkou pravděpodobností nejlepší člověk, jakého jsem kdy poznala. V tuhle chvíli jsem však potřebovala méně emocí a víc šampaňského a tance na stole. Potřebovala jsem Fleur.

„Jsem v pohodě. Jenom mi trochu hrabe. Celý měsíce ve Státech jsem abstinovala a trávila veškerý čas s prarodiči. Mám je ráda, o tom žádná, ale potřebuju se odvázat. Jsi pro?“

Mya se zazubila. „Jasně že jsem pro. Ale bude to tvoje vina, jestli zítra při přednášce usnu.“

„Platí.“

Popadla jsem telefon a poslala krátkou zprávu Fleur.

Piti. Tanec. Dneska večer. Zadní kluci

Za deset minut vplula Fleur do pokoje. „Tak kam vyrážíme?“

„To nám povíš ty. Kde je nový, vyhlášený klub, kam se nikdo nedostane?“

Fleur představovala se svou postavou modelky a garderobou společenské celebrity ztělesnění trendovosti. Dlouhé rovné vlasy, velké hnědé oči a odstín pokožky, kterého se mi dařilo dosáhnout pouze v solárku, z ní dělaly naprostou bombu. Do nesnází ji přiváděla její povaha, které nešlo

odolat. Navzdory nelehkým začátkům v prváku se z ní stala jedna z mých nejlepších kamarádek.

Minulý rok si prošla peklem a nevypadala, že by se jí chtělo flámovat jako dřív, ale pořád byla nejfundovanější znalkyně dobrých podniků. Předpokládala jsem, že se potřebuje odreagovat stejně jako já.

„Líbí se mi, jak uvažuješ. Navrhuju Air.“

„Vážně? Co je to za název?“

Minulý rok jsem zjistila, že je v módě dávat londýnským klubům avantgardní, jednoslovné názvy. Kluby byly sice různě zařízené, ale mohli jste se spolehnout na to, že jedno měly společné – předražené pití, polonahé holky a velkou dávku dramatu.

„Je to kyslíkový bar.“

Musela jsem se zasmát. Tohle byl jeden z momentů, kdy jsem se cítila na hony vzdálená nezáživnému životu doma v Jižní Karolíně.

„Co jiného.“

Jednou z výhod mé nudné letní brigády v obchodě byly zaměstnanecké slevy. Žít na škole, jako je ta naše, jenom ze stipendia nebylo zrovna snadné a nemohla jsem držet krok s ostatními. Nevlastnila jsem kabelky značky Gucci ani Prada, moje boty nebyly Jimmy Choo ani Giuseppe Zanotti. Ale díky zaměstnanecké slevě jsem si pořídila slušnou řádku ucházejících svršků. Věděla jsem, že v nich nikdy nebudu vypadat, jako bych sešla z předváděcího mola, to dokázala jedině Fleur, ale bohatě mi stačily.

Pustily jsme se do obvyklých příprav – z reproduktorů na Fleurině počítači řvala hlasitá house music. Já mám radši

hip-hop, ale nestěžovala jsem si. Tenhle zvyk jsme si osvojily minulý rok – rozjezd na našem pokoji, než vyrazíme ven. S Myou jako spolubydlící to bylo mnohem lepší. Vyměňovaly jsme si tipy ohledně vlasů a make-upu, půjčovaly jsme si oblečení a během příprav jsme popíjely a tancovaly.

Moc se mi po tom během uplynulých měsíců stýskalo.

„Hotové?“ zeptala se Fleur se širokým úsměvem ve tváři.

Tohle léto jí prospělo. Působila uvolněněji a šťastněji. Minulý rok si užila své. Před začátkem semestru se na ni kvůli jiné holce vykašlal její přítel Costa, ale pak si s ní dál pohrával a udržoval ji v přesvědčení, že mu na ní nepřestalo záležet. Nechápala jsem, proč na něm Fleur tak visí, dokud mi nepověděla o svém nechtěném těhotenství – a následném samovolném potratu. Na konci roku se Fleur z toho ze všeho sesypala, protože si konečně uvědomila, jak je Costa přelétavý, a ta zničující ztráta ji dohnala k předávkování prášky. Bylo to pro nás pro všechny děsivé varování, ale varování, které Fleur patrně potřebovala.

Fleur, která tu teď stála přede mnou, se dokázala opět smát a zbavila se částečně svého smutku. Vypadalo to, že se přes Costu konečně přenesla. Teď už jenom zbývá najít jí slušného kluka – pro ni toho pravého. Na základě konce minulého semestru jsem vkládala velké naděje do našeho kamaráda George, protože tenkrát přinesl Fleur do nemocnice květiny.

Vzala jsem z postele kabelku a malinko se zapotácěla. Podepsalo se na mně léto bez alkoholu a jak se zdálo, moje už tak nízká odolnost se snížila na nulu.

Vyšla jsem za Myou a Fleur z pokoje, rozechvělá nadšeným očekáváním.

Přesně takové večery jsem milovala – neplánované a plné příslibů. Londýn pro mě představoval jedno velké dobrodružství – člověk nikdy nevěděl, co se může stát. Londýn je jako droga – dostanete se do výšin, z nichž se vám nechce slézt. Člověk má pocit, že je schopný dosáhnout čehokoliv a stát se kýmkoliv. V takovém městě přetvoříte sami sebe.

Minulý rok touhle dobou jsem byla nervózní a nejistá. International School na mě působila jako úchvatné, ale strach nahánějící místo, kde jsem si připadala jako podvodník převlečený do kostýmu, který se snaží zapadnout. Teď jsem se stala její součástí.

„Vyrážíte na flám?“ zavolal kdosi.

Vzhlédla jsem a setkala se se Samirovým pohledem.

Samir

Nevěděl jsem, kam se dřív podívat.

V jídelně jsem nenašel odvalu na víc než jenom kradmý pohled, protože kdybych si ji pořádně prohlédl, celá škola by věděla, co chci – koho chci. A pak zmizela tak rychle – poté, co Fleur neudržela jazyk na uzdě –, že jsem propásl šanci. Nehodlal jsem zopakovat stejnou chybu. Tentokrát jsem si ji prohlédl od hlavy k patě.

Hnědé vlasy měla o něco delší než v květnu. Padaly jí přes ramena a konečky se otíraly o vzdouvající se ňadra. Polkl jsem, v hrdle mi najednou vyschlo jako na Sahaře. Šaty, jako by složené ze samých pásků, nenechávaly moc prostoru pro představivost – a to jsem měl velice živou představivost a vzpomínky – a odhalovaly většinu jejího opáleného, vypracovaného těla. Rozvlněná sukýnka končila

těsně pod ladnou křivkou zadku a podtrhávala nekonečnou délku nohou.

Na okamžik jsem nebyl schopen slova. Nedokázal jsem se jí podívat do očí. Byl jsem kousíček od toho, abych ji přitiskl na zeď a zajel jí pod šaty, slepý ke všem svědkům.

„Na holčičí flám,“ upřesnila Fleur zvesela, jako by vůbec nezaznamenala úsilí, s jakým držím pod kontrolou svůj zdravý rozum.

Odtrhl jsem oči od Maggie a přejel pohledem po všech třech. Dámy se opravdu vyfikly. Mya přimhouřila nepatrně oči a mně na okamžik zatrnulo, že si mé reakce všimla.

„Kam máte namířeno?“ zeptal jsem se Fleur rádoby nenuceně. Proklínal jsem se za napětí a žárlivost, které se mě zmocnily. Byla to pro mě zcela nová zkušenost, a rozhodně ne příjemná.

„Do toho nového klubu Air.“

Skvělý. Přesně místo, jaké by Fleur vybrala. Bude plné béčkových herců, sportovců a okáزالých zbohatlíků. Maggie je bude v těchhle šatech přitahovat jako vosy med.

Nepřipadá v úvahu.

Nedokázal jsem si pomoci. Musel jsem zjistit, jestli mě nenávidí. Odvrátil jsem pozornost od Fleur, přejel pohledem po Maggie a teprve potom jsem se jí podíval do očí.

Maggie sebou trhla a zadívala se opět do země.

Potřeboval jsem jí vysvětlit, jak je to s Laylou. Když mi nechce umožnit, abych se k ní přiblížil, postarám se o to sám.

„Jdu s vámi.“

3

Maggie

Kéž by mě přestal pozorovat.

Vlastně jsem si přála, aby šel domů. Aby s námi v žádném případě nechodil. Stále jsem nechápala, jak se mu to povedlo. Během chvilky jsme šli ze schodů a pak mi pomáhal do taxíku, ruce položené na mých nahých ramenou.

Za všechno mohla Fleur. Byl nejenom její bratranec, ale také jeden z jejích nejbližších přátel a ona mu nedokázala říct ne. Samozřejmě, co se týkalo Samira, potýkala se s tímhle problémem spousta dívek – mě nevyjímaje.

Houpala jsem se v bocích v rytmu hudby a pohazovala hlavou. Chtěla jsem se v té hudbě ztratit, najít v ní vysvobození. Poprvé po dlouhých měsících jsem měla pocit, že nevyčnívám z řady. Tady v londýnském nočním klubu jsem si připadala víc sama sebou než za celý život v Jižní Karolíně.

Léto bylo divné. Doma jsem se začínala cítit jako natěsnaná do příliš malého trička. Snažila jsem se, aby mi sedlo, snažila jsem se zapadnout. Ale částečně jsem zůstala v Londýně a toužila jsem vrátit se k životu, který jsem nechala za sebou. Přála jsem si, aby se ze mě opět stala osoba, kterou

jsem chtěla být, protiklad prázdné ulity, v níž jsem se proměnila v rodném městě.

Hrozně se mi po tomhle stýskalo, po pocitu, že se podílím na svém životě, ne že se mi ten život jenom děje. Stýskalo se mi po možnostech.

Tenhle podnik byl prvotřídním příkladem. Kluby jako Air v mém rodném městě neexistují, jsou tam jenom rodinné restaurace a několik semaforů.

Tady nosí servírky plechovky s kyslíkem a nóbl koktejly. Díky Samirovi nás uvedli do prostoru pro vybrané hosty. Na stole okolo nás tancovaly dívky a hosté míchali jedenapůllitrové lahve šampaňského s kyslíkem. Byl to bláznivý, fantaskní zážitek jako z nějakého filmu, ale přesto – díky stipendiu a nepřímo i odmítnutí z Harvardu – patřil k mému životu.

Popadla jsem sklenici šampaňského a jedním douškem ji vyprázdnila. Kyslík měl v šampaňském nebo ve vínu rozvítnout vůně a chuť, ale nepoznala jsem žádný velký rozdíl. Nápojový lístek bylo to poslední, co mě zajímalo.

Samir se rozvaloval na židli, v ruce whisky s kolou, nohy překřížené v kotnících, opřený o stůl. K obrazu dokonale spokojeného muže chyběl pouze doutník.

Na tenhle večer se oblékl ležérně, nejspíš kvůli spěchu. Měl na sobě jednoduchou černou košili s límečkem – pár knoflíků nechal rozepnutých – a své typické džíny Diesel. Boty opřené o stůl vypadaly na značku Gucci nebo na něco podobně drahého.

Čím víc jsem pila, tím víc jsem si přála ho svléknout, stáhnout z něj jeden kousek oblečení po druhém.

Samir byl pokušení, kterému jsem nedokázala odolat. A když se mi ho konečně dostalo, chtěla jsem víc.

Dřív jsem se na něj na veřejnosti nedokázala ani podívat. Teď jsem si ho prohlížela tak dlouho, až se naše pohledy setkaly a Samir nepatrně rozšířil oči.

Do prdele.

Podívala jsem se stranou, nervy napjaté k prasknutí. Zahrávala jsem si s ohněm, tančila kolem plamenů a žáru. *Není však právě tohle vzrušující? Není to něco, co se mi líbí a nechci si to přiznat?* Nadšení z pronásledování – extáze a agónie z úvah, jestli mě stále chce, jestli nemůže v noci spát, celý nadržžený, jestli o mně fantazíruje, probouzí se ze snů, které jsou spíš vzpomínkami – vzpomínkami na nahotu, horkost a uspokojení.

Nedokázala jsem odolat a opět jsem se na něj podívala.

Seděl u stolu, popíjel, oči přivřené. Tentokrát se na mě nedíval.

Za dobu, co jsme přišli, se k jeho stolu přitočila spousta dívek, flirtovaly s ním, předváděly před ním v podstatě striptýzový tanec. Samir je všechny do jedné ignoroval. Patrně bral svou přítelkyni vážněji, než jsem si myslela.

Všichni jsme ho kritizovali, že je hráč, a teď tady na jednu sedí, věrný někomu, kdo je tisíce mil daleko. Jiný člověk by mu přál štěstí, ale mně se chtělo ještě víc pít.

Pootočila jsem se a vrhla po něm dalším pohledem. Samir ho zachytil a bez úsměvu mi ho vrátil. Rozpoutala se nebezpečná hra, kterou Samir nejspíš vyhraje.

Přistoupila k němu dívka se smyslným úsměvem na rtech. Kolikátá za dnešní večer, šestá? Samir je zatím svým nezájmem všechny odradil. Bezpochyby se pro ně stal terčem – cenou, kterou chce každá vyhrát.

Dívka se předklonila, pohladila ho dlouhými blondatými vlasy a zašeptala mu cosi do ucha.

Sevřel se mi žaludek. Pozorovat ho s někým jiným bylo těžší, než jsem čekala. Proklela jsem se, že o tom vůbec uvažuji, ale hlavou se mi mihla otázka: *S tou se také vyspal?* Nebyla jsem připravená na bolest – naprosto iracionální –, která mnou projela při pohledu na něj, když se k němu takhle tiskla jiná dívka. Zadržela jsem dech, čekala na Samirovu reakci, a modlila se, aby mi to všechno bylo ukradený.

Samir dívku odstrčil a podíval se na mě. V očích se mu mihlo cosi podobného zahanbení, ale pak to nahradila samolibost, kterou jsem považovala za typicky *samirovskou*.

Vrátila jsem mu pohled.

Dívka zůstala po jeho boku, ve tváři nasupený výraz. Věděla jsem, že toho budu litovat, ale nedokázala jsem si pomoci. Bylo toho na mě příliš.

Vyrazila jsem do boje a rychle překonala vzdálenost, která nás dělila. „Má přítelkyni, abys věděla. Je jí nesmírně oddaný. Takže zbytečně marníš čas.“ Chtěla jsem ho ranit, ponížit stejným způsobem, jakým ponížil on mě. Bylo to ode mě podlé, ale byla jsem našťvaná a ve vražedné náladě.

Dívka se ke mně otočila, ale sotva jsem se na ni podívala. Moje slova nebyla namířená na ni. Tentokrát jsem se podívala Samirovi zpřímá do tváře. Vyzvala jsem ho na souboj.

Samirovi potemněly oči. Zvedl se a protáhl se kolem dívky, pohled stále upřený na mě. Nebylo to sice snadné, ale podařilo se mi neuhnout. Už se mi zajídalo být holkou, která neustále utíká z boje.

Samir vykročil mým směrem a zastavil se přede mnou. Dětilo nás jen pár centimetrů. Byl tak vysoký a stál tak blízko, že jsem musela zaklonit hlavu, abych mu viděla do očí. Takhle blízko k sobě jsme se dostali naposledy, když jsme spolu spali, a moje tělo to vědělo. Kůže mi žhnula a tělo vibrovalo touhou. Nebylo soudné a příliš často se obdobně chovala i moje mysl.

Na chvíli jsme oba ztichli.

Samir se předklonil a otřel se o mě hrudníkem. Musela jsem bojovat sama se sebou, abych se nevrhla dopředu a nepřitiskla se k němu. Samir mě pohladil rty po uchu a mnou projelo zachvění od hlavy až k patě. Sevřela jsem ruce v pěst.

Můžeš se dívat, ale nesmíš se dotýkat.

„Pojď se mnou.“

Zavrtěla jsem hlavou a o krok ustoupila. Chtěla jsem předstírat, že je mi lhostejný, že na mě jeho přítomnost nemá sebemenší účinek. Ale nešlo mi to. Můj pud sebezáchovy zvítězil nad egem. Nemohla jsem být takhle blízko něj. Ne když mě to příliš bolelo, vyvolávalo ve mně příliš velkou touhu a ponoukalo k lehkomyšlnosti.

„Musíme si promluvit.“

„Nemáme si o čem povídat.“

„Skutečně? Nebo o tom jenom nechceš mluvit?“

„Opravdu zvláštní, že zrovna ty mluvíš o chuti si promluvit, když ses mi celé léto neozval.“

„Maggie –“

„Ne! Nemusíš mi nic vysvětlovat. Poslal jsi mi dvě zprávy. Na základě té první jsem si skutečně myslela, že toho, co se mezi námi stalo, nelituješ. A pak ta záhadná zpráva

v červenci. „Jsi v pohodě?“ Tos musel napsat právě tohle?“ S každým slovem jsem zvyšovala hlas.

„Dělal jsem si o tebe starosti. Nevěděl jsem, co napsat.“

„Opravdu? To myslíš vážně? Ty sis o mě dělal starosti?“ Hořce jsem se zasmála. „Napsal jsi tu zprávu v rychlosti, zatímco ses bavil se svou přítelkyní?“

Nevěděla jsem, jestli se víc zlobím na něj, nebo na sebe. Jistě, podvedl svou přítelkyni, ale byla jsem to právě já, s kým ji podvedl. To já byla natolik hloupá, že jsem si myslela, že jedna noc nic neznamena. To já o něm celé léto snila, představovala si, jak se s ním zase setkám a připravovala se na to. Ze všeho nejvíc jsem se však zlobila, že jsem odhodila, byť na okamžik, ostražitost. Do téhle šlamastyky jsem se dostala v první řadě svou hloupostí. Nebudu už tuhle chybu opakovat.

Odvrátila jsem se. Samir se po mně natáhl, vzal mě za ruku a otočil si mě zase k sobě.

„Nedotýkej se mě,“ vyštěkla jsem.

„Chceš udělat divadlo přímo tady? Předě všemi? Pojď se mnou.“ Samir mě chytil za ruku a stiskl mi zápěstí. Jeho prsty se dotýkaly mé kůže přímo tam, kde mi pulzovala krev..., a pak mě pohladil.

„Ne.“

„Musím ti to vysvětlit,“ řekl Samir chraplavým hlasem. „Prosím.“

„Tohle mi nedělej,“ zašeptala jsem a zapomněla, že jsem se chtěla tvářit bojovně. Samir netušil, jaký má na mě vliv a jaké jsem prožila léto. Netušil, co dělá jeho pouhý dotek s mým tělem. Neměl ani páru o naději, kterou jsem musela potlačit, abych se znovu netrápila.

Nemůžu mu dát šanci, nemůžu riskovat, že mi téměř s jistotou zlomí srdce. Protože i když jsem teď s ním – třebaže jenom na jeden večer – vím, že se od něj nikdy nedokážu úplně odloučit.

Samir

Podělal jsem to tak moc, že to nebylo ani legrační.

Byla to pro mě úplně nová zkušenost, nikdy jsem dívku o nic neprosil a očividně to na mně bylo vidět.

„Dej mi jenom pár minut. Jenom chvilku o samotě a pak už se se mnou nemusíš nikdy bavit.“ Možná jsem si to nezasloužil, ale potřeboval jsem, aby mi odpustila. Potřeboval jsem ji přesvědčit jakýmkoliv způsobem, jakým se mi to podaří.

Nakonec přikývla. „Tak dobře.“

Chytil jsem se toho jako záchranného lana.

Vzal jsem ji za ruku. Maggie sebou cukla, ale neustoupila. Chvíli jsme tam stáli jako přimrazení. Držet ji po tak dlouhé době za ruku byl zvláštní pocit. Zvláštní, ale příjemný.

Provedl jsem ji klubem, táhl ji za sebou, jako by moje ruka byla magnet. Klub byl plný lidí, zejména v neděli, ale probojoval jsem se lokty.

Zastavil jsem se před dámskými toaletami a na okamžik zaváhal. Pak jsem otevřel dveře.

Maggie za mými zády protestovala, ale nevěnoval jsem jí pozornost. Nahromadila se ve mně slova a už celé měsíce se drala na povrch. Od samého počátku bylo zřejmé, že jí ublížím. Copak jsem hned následující ráno nevěděl, že s ní nemůžu být?

Bez ohledu na to, jak moc jsem ji chtěl.

Toaletářka vytřeštila oči, když nás spatřila – zejména mě. „Tady nemáte co pohledávat,“ vyštěkla na mě

Navzdory jejím námitkám jsem pochyboval, že se něco takového stalo poprvé.

Dvě dívky si u umyvadla oplachovaly ruce, v obličejích se jim zračila zvědavost, ale jinak byla místnost prázdná. Z peněženky jsem vytáhl několik bankovek a podal je toaletářce.

„Mohla byste nám dát pět minut? Prosím.“

Toaletářka se zarazila, podívala se na peníze a potom na mě. Přesunula pohled dozadu a zaměřila se na Maggie.

„Všechno v pořádku?“

„Ano,“ odpověděla Maggie nezvykle tiše.

Zvláštním způsobem se mi sevřel žaludek.

Toaletářka pohlédla zpátky na mě a přikývla. „Dobře. Pět minut.“ Vyprovodila dívky od umyvadla a nechala nás s Maggie o samotě.

Pět minut. Bezpečná doba. Dostatečně krátká na to, abych udržel ruce tam, kam patří – daleko od Maggie. Dostatečně dlouhá na to, abych stihl vysvětlit, proč se mají věci tak, jak se mají.

Ale v okamžiku, kdy se za nimi zavřely dveře, mi došla slova. Konečně jsem byl s Maggie o samotě a z hlavy se mi vypařily veškeré myšlenky. Alespoň v angličtině. Ve francouzštině i v arabštině mi slova vyskakovala sama, zoufalá a prosebná. Ale ať jsem se sebevíc snažil zformulovat, co jsem chtěl říct, jazyk mě neposlouchal. Měl jsem pocit, že mi otekl a vypověděl zcela službu.

„Chtěl jsi, abych ti dala možnost mi něco říct. Tak mluv.“ Maggie se malinko třásl hlas. „Máš pět minut a pak odsud vypadnu.“

Tohle bylo to, co mě nejvíc děsilo. Nechtěl jsem, aby mě opustila, ale nedokázal jsem jí toho dát tolik, aby zůstala.

Příběh mého života. Vždycky blízko dokonalosti, ale nikdy ne stoprocentně. Rozhodně jsem nebyl dost dobrý pro ni.

Připadalo mi logické začít tím nejdůležitějším, co jsem musel říct.

„Podělal jsem to. Promiň.“

4

Maggie

„Tohle jsi mi potřeboval říct? Žes to podělal?“ Samir neodpověděl. Jenom tam stál a zíral na mě, v obličejí prázdný výraz. „Vážně? To je všechno, na co se zmůžeš?“

„Podívej, je mi jasný, že to vyznělo blbě. A omlouvám se. Víím, že si zasloužíš něco lepšího. Snažím se ti omluvit. Za všechno.“

„Jak to myslíš, za všechno?“

„Neměl jsem dopustit, aby se nám situace vymkla z rukou. Měl jsem se zachovat jinak. Ty jsi ty a já jsem já... neměl jsem to dopustit.“

Nerozuměla jsem, co tím chce říct. Oba jsme mluvili anglicky, ale potřebovala bych speciální slovník, abych pochopila, co má na mysli.

„Takže ty lituješ, že ses se mnou vyspal?“

Potlačila jsem bolest, která se mi zabodla do srdce.

Samir zavřel oči. Čekala jsem, propalovala ho pohledem a přála si, aby to ukončil. Připadalo mi, že nás stále spojuje provaz, poutá mě k němu, a pokud ho nemůžu mít, nechci, aby mezi námi cokoliv bylo. Lepší nemít vůbec nic než žít se vzpomínkami, které mě dohánějí k šílenství a vyvolávají ve mně naději.

„Prostě to řekni. Řekni, že lituješ toho, že jsme se spolu vyspali. Řekni, že si přeješ, aby k tomu nikdy nedošlo. Prostě to řekni a nech mě na pokoji.“ S každým slovem si mi zvyšoval hlas a do očí mi vhrkly slzy. Odvrátila jsem se od něj. Nepřipadalo v úvahu, aby mě Samir viděl brečet. Aby zjistil, jak jsem uvnitř rozervaná, že mě ničí už jenom to, jak tam s ním stojím.

„To nemůžu.“

Opět jsem se otočila. Samir se na mě upřeně díval.

„Nemůžu říct, že toho lituju. Ničeho nelituju, jasný? Nelituju, že jsem tě líbal. Nelituju, že jsem tě měl ve své posteli. Nelituju, že se v noci občas probudím ze snu, jak bylo skvělé být v tobě. Nelituju, že když se na tebe pokaždý podívám, nedokážu myslet na nic jiného než na to, jak moc bych chtěl být zase v tobě. Nelituju, že jsem svou přítelkyni podvedl. A přestože si možná myslíš, že jsem největší hajzl na téhle planetě, přiznávám, že nelituju toho, že jsem byl tvůj první. Zatraceně se mi líbí, že jsem byl tvůj první. Při představě, že ses s někým vyspala přede mnou, že někdo jiný viděl, jak se tváříš, když dosáhne vrcholu, se mi chce praštit pěstí do zdi.“

Nedokázala jsem promluvit. Nedokázala jsem myslet.

„Ale omlouvám se, mrzí mě, že nemůžu být takový kluk, jakého by sis přála a jakého bys potřebovala.“

Jenom jsem na něj třeštila oči.

„Nechci ti ublížit. Víím – měl jsem ti říct, že jsem pořád s ní. Měl jsem ti to vysvětlit.“

„Proč?“ To bylo jediné slovo, které mi znělo v hlavě, jediné, které mi přešlo přes rty. Mezi hlavou a srdcem mi však uvízla i jiná slova. Slova, která jsem nemohla vyslovit.

Proč ona, a ne já?

Samir

Napjal jsem se. „Nechci mluvit o Layle.“ Vadilo mi jenom pronést její jméno před Maggie.

„Proč?“ zopakovala Maggie.

Proč? Protože bych si připadal jako zbabělec, kdybych přiznal, že mi ji vybrali rodiče. Protože jsem nevěděl, jak Maggie vysvětlit, že to takhle u nás chodí.

Americká mládež to nechápe. Myslí si, že domluvená manželství a tlak rodiny patří do minulého století. Žijí své životy, jako by jim patřil svět a mohli dělat cokoli, co chtějí, být kýmkoliv, kým se jim zachce. Jistě, většina z nich ne-žije jako my – nemůžou si dovolit vyhazovat tisíce dolarů v nočních klubech ani jezdit range roverem. Vybírají si však svobodně studijní obory a randí, jak se jim zachce. Mají svůj vlastní život. Jejich budoucnost nestojí na dědictví, které je zadupává do země.

Jsem Khouri. To v Libanonu a na Blízkém východě něco znamená. Století historie. Jsem jediné dítě – syn. Jednoho dne převezmu dědictví po otci, stejně jako ho po mně převezme můj syn. Leží mi v rukách rodinná čest. Pokud se dám na politiku, jak se ode mě očekává, musím si najít politicky vhodnou manželku.

Layla je dokonalá. Maggie ne.

Maggie by moji rodiče se skřípějícími zuby přijali jako holku, se kterou spím, ne jako moji přítelkyni. Maggie si zaslouží víc a mně ubíhá čas.

„Mám zodpovědnost. Vůči své rodině. Vůči své zemi. Laylin a můj otec jsou dávní političtí spojenci. Je to výhodný svazek.“

Maggie zůstala chvíli zticha. Zoufale jsem si přál, abych dokázal rozluštit emoce, které se jí zračily v nádherných hnědých očích. Pak se zadívala do země a už jsem nic neviděl.

„Miluješ ji?“ zeptala se nakonec.

Zvenku se ozvalo zabušení na dveře.

„Ještě minutu,“ zavolali jsme oba jedním hlasem.

Maggie ke mně vzhledla. „Takže. Miluješ ji?“ Trochu se jí zlomil hlas. „Jsi s ní šťastný?“

Položila tu otázku, jako by jí záleželo na odpovědi. Nevěděl jsem však, jak odpovědět.

„Ne. Nemiluju ji.“ Zaváhal jsem, rozpolcený přáním být k ní zcela upřímný a strachem, že když budu upřímný, Maggie mě bude považovat za nenapravitelného darebáka.

„Mám rád tebe, Maggie.“ Tváře jí zrudly. „Ale musíš vědět, že ti toho nemůžu moc nabídnout. Nemůžu před svým životem utéct. Nemůžu ti slíbit nic jiného než pár krásných chvil. Nemám nic jiného. Všechno ostatní nemůžu rozdávat, protože mi to nepatří.“

Maggie

Došlo mi, že se mě snaží odradit.

Nevěděla jsem, co ještě říct, nevěděla jsem, co si mám o něm myslet. Nemohla jsem takhle prožít celý rok. Měli jsme stejné přátele, stejné hlavní předměty. Chodili jsme na malou školu, kde se každý potkává s každým. Dokonce i Londýn mi najednou připadal malý, když jsem vzala v úvahu, že navštěvujeme stejná místa, máme rádi stejné restaurace. Nevyhnula bych se mu, ani kdybych chtěla.

„Dobře. Pojdme zapomenout, že se to vůbec kdy stalo. Nikdo o tom neví. Byla to jednorázová záležitost. Teď se cítíme nesví, ale když si poskytneme dostatek prostoru, určitě nás to přejde.“

Samir chvíli mlčel. „Tohle si přeješ?“

Ne. „Ano, tohle si přeju.“

„Fajn.“ Samir krátce zaváhal. „Takže kamarádi?“

Nebyla jsem si jistá. Kamarádi znělo příliš optimisticky. Právě v tu chvíli jsem si přála, abych neměla pocit, že pokaždé, když ho zahlédnu, ve mně něco umírá.

„Něco na ten způsob.“

5

Samir

Opřel jsem se o opěradlo a nechal profesora vykládat. První den ve škole jsem k smrti nesnášel. Nevadila mi ani tak látka. Vlastně mi ani nevadil studijní obor. Jenom mi vadilo, jak je to všechno nalinkované.

To, že jsem na téhle škole, je jeden velký vtip. Vůbec nezáleží na známkách. Nezáleží na látce. Nezáleží vůbec na ničem. Jsem tady z jediného důvodu – aby se měli moji rodiče čím chlubit před přáteli. Jsem tady proto, že všichni Khouriovi musí mít vystudovanou univerzitu. Je jedno, s jakým úspěchem, protože později se zapojíme do rodinného podnikání. V mém případě do politiky.

Když jsem byl malý a bydleli jsme v Bejrútu, pověděl jsem mámě, že chci být policistou. Nebyl to žádný dopodrobna promyšlený plán karierního růstu, bylo mi šest a líbil se mi televizní seriál se super policajtem. Máma se zasmála, ale tvářila se mírně vyděšeně.

Tehdy jsem se dozvěděl, že se mám stát klonem otce.

Dneska, první den výuky, jsem měl pocit, že začíná odtíkávat načasovaná bomba.